

sept. 1941 in "Onafhankelijk België", Vlaams blad dat te honden verschoen
Nieuwe Ontvluchting uit het bezet Gebeid

MET EEN BOOTJE OVER DE NOORDZEE

Een weduwe vergezeld van haar zoon en drie andere jonge lieden, die den dienstplichtigen leeftijd hadden bereikt, is er in gelukt bezet België te verlaten en langs den kortsten weg, met een bootje, naar Groot-Britannië over te komen.

Op een donkeren nacht, hebben zij zich ingescheept op een "dinghy," die uitgerust was met roeispanten en met een kleinen motor van 9 h.p.; twee dagen nadien werden zij opgepikt.

Het eerste wat zij verklaarden was, dat België honger lijdt. De voedingstoestand wordt er hoe langer hoe benarder. Brood en aardappelen zijn meestal niet voor handen en de eetwaren, die men zich nog in de sluikhandel kan aanschaffen, worden tegen ongelooflijke prijzen verkocht, acht tot tienmaal, en zelfs meer, dan deze van vóór Mei 1940.

Tal van jonge lieden kunnen onmogelijk hun brood verdienen. De werkloozensteun bestaat niet meer voor weerbare mannen. Zij moeten ter plaatse van honger sterven of naar Duitschland gaan werken. Niettegenstaande dit alles blijft het moreel van de bevolking hoog, en het vertrouwen in de eindoverwinning verzwakt niet. De Belgen helpen elkaar, doch zij brengen harde uren en dagen in afwachting door.

Sinds lang voorbereid

Ondervraagd over de beweegredenen die haar en haar gezellen genoopt hadden uit België te ontsnappen, zegde mevvr. Vanderveken, want dit is de naam van de dame, dat haar zoon en zijn vrienden er sinds lang aan dachten zich bij de Belgische strijdkrachten in Groot-Britannië te vervoegen.

Hierna volgt het verhaal dat de vrouw over den overtocht deed:

"Wij bewoonden, aan den oever der zee, een afgelegen villa, weggedoken ligt voor het oog van de bevolking en die de Duitschers, toen zij de kust overrompelden, niet opmerkten.

Na den inval, in Mei 1940, hebben wij gepoogd Groot-Britannië te bereiken waar wij familie hebben, doch na een vruchteloze reis in Frankrijk zijn wij terug naar huis gekeerd.

Mijn zoon was hevig teleurgesteld. Hij dacht nog slechts aan de middelen om opnieuw, ditmaal langs de zee, te ontvluchten. Doch, daartoe moest er een boot met de noodige uitrusting gevonden worden. Ruim een jaar lang werd er gewerkt aan het maken van plannen en het bijeenbrengen van materieel. Ten slotte waren wij er, eenige maanden geleden, in gelukt ons een "Dinghy" aan te schaffen van 3.75 m. lang op 1.40m. breed, met 4 roeispanten, zulks ondanks de opeisching of de telling van alle soorten sloepen welke op de kust door de Duitschers werd uitgevoerd.

Op zoek naar een motor

De Noordzee

Mevr. Vanderveken

Weldra hadden wij evenwel de gelegenheid om een krachtigeren motor, een van 9 h.p. te koop. Hij moest nagezien en in orde gebracht worden. Bij gebrek aan benzine beproefde men hem gedurende eenige seconden zonder brandstof. De uitslag was goed en de eerste motor van 4 h.p. werd weggedaan.

Een andere moeilijkheid rees op: er moest benzine gevonden worden. Onmogelijk er te koop.

Wat gedaan?

Er wegnemen van de Duitschers, de eenigen die benzine in voorraad hadden, en die ze hadden doen rood kleuren om te beletten dat de burgers er zonder hun toestemming zouden van gebruiken?

Geen nood! Met de hulp van verschillende personen, werden in garages, waarin zich Deutsche camions bevonden, kleine hoeveelheden benzine uit de vergaarbakken afgetapt, tot eindelijk de 80 l. die nodig waren om den overtocht te ondernemen, beschikbaar waren.

De boot, de motor van 9 h.p. en de benzine werden per camion vervoerd, en in een verlaten villa gedragen, die op een helling, vlak voor de zee, uitgaf. Zonder ophouden moest de waakzaamheid der Deutsche wachten, die op den dijk heen en weer wandelden, verschalkt worden.

All-

komt o.a. ook in het 2e deel van

dat de wachten deze lichtvlekken in den duisternen nacht van ver zouden opmerken.

En zoo vertrokken wij naar het groote avontuur: een vrouw en vier mannen.

Wij werden door den golfslag naar de open zee gevoerd, en roeiden gedurende een half uur.

Een hapering

De motor werd in gang gezet en alles ging wel, maar we legden hem een oogenblik stil, om het kompas te belichten dat we hadden meegenomen ten einde de koers van het "dinghy" te regelen. Wanneer wij den motor terug in gang zetten, begon hij te haperen, draaide een poos op één cylinder en viel eindelijk stil. Wat gedaan? Terugkeeren, of onze onderneming voortzetten? Wij besloten in onze pogingen te volharden. Wij roeiden tot bij het aanbreken van den dag.

Rond 6 u. nam mijn zoon den motor uiteen en bouwde hem terug op, maar gelukte er niet in hem in gang de krijgen. De stopcontacten waren buiten gebruik gesteld en de reserves werden door het zeewater beschadigd.

We moesten ons terug aan het roeien zetten. Gansch de morgen ging aldus voorbij, tot we plots een boei opmerkten. We trachtten ze te bereiken, maar de stroom belette het ons.

Gedurende verscheidene uren roeiden wij letterlijk ter plaatse, tot een van ons opmerkte dat er waarschijnlijk kans was bij de boei te komen, indien wij de boot er schuin naartoe stuurden. Wij gelukten er eindelijk in haar te bereiken en legden er ons "dinghy" aan vast door middel van een kabel, zoodat wij het lage tij konden afwachten, dat ons terug in de goede richting, naar Engeland, zou voeren.

Ondertusschen waren twee Messerschmitt's 109 over ons heen komen vliegen en hadden ons waarschijnlijk opgemerkt. Zij daalden tot op 20 m. boven ons. Zoodra wij hen bemerkten, hadden wij ons onbeweeglijk in de boot uitgestrekt en vreesden ieder oogenblik door hen gemittraileerd te worden. Zij verwijderden zich in de richting van Oostende.

We dachten allen dat het waarschijnlijk met ons gedaan was. Wij mochten ons gereed maken om in een concentratiekamp opgesloten te worden want wij vreesden der snelvarende vliegtuigen weldra zou

Mijn

inh.

w

het ware verhaal van

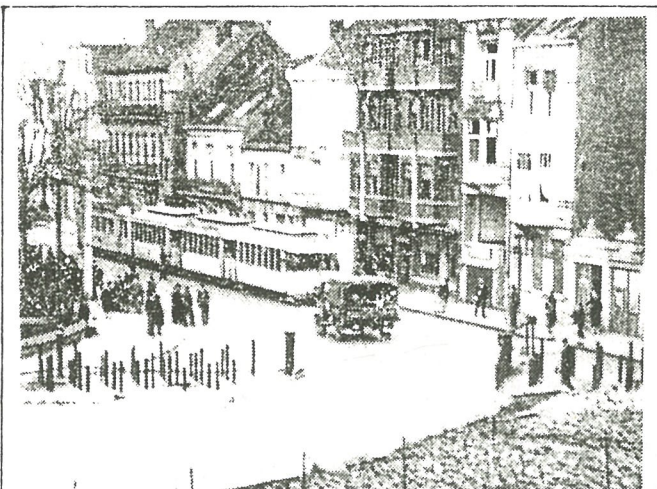
vier knobbenars, die

op 17 september 1941 over zee naar

Engeland vluchtten,

"KNOKKE ONDER

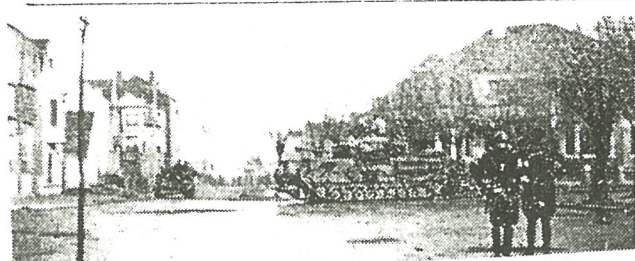
DE TWEDE OORLOG"

de toegang tot de Lippenslaan in 1944 doorheen de antitank-versperringen en de mijnvelden (vooraan).

de radarinstallatie met schietstellingen recht over het Grand Hotel.

de eerste Canadese tanks rijden op 1 nov. 1944 Knokke binnen langs de Elisabethlaan; verzetsmannen kijken hierbij toe.

BOVEN: de h. Cremers, kommandant van het Geheim Leger, op post in 1944. ONDER: de buitgemaakte afweermitschiet in de woning van de h. Morel, die verscheidene Polen van de Wehrmacht (hier mede op beeld) verstoppte. Achter het wapen de h. Tuur De Knock die tijdens deze bange dagen een hele serie hoogst merkwaardige foto's maakte

Van ver over de Oceaan gekomen, wachtte de Canadese soldaten hier, in deze oktobermaand van 1944, een vreemd lot. Het was nat en alles was doordrenkt in de verzopen polders:

En weet je wat zulks betekent? Zeker niet. Je hebt nimmer in een put geslaperen die je zelf gegraven hebt terwijl iemand poogde je neer te schieten. Een open graf is het. En graven lopen nog niet eens onder water. Je wordt er niet gepest met wesp en mug, en je voelt er niet het koude, klamme nat dat tot in je merg doordringt. 's Nachts tracht de soldaat zich met enkele planken, wat blik, of een oude deur te verhelpen om zijn hol te beveiligen, om er dan nog wat aarde boven te gooien. Zo kan hij z'n hoofd tijdens de slaap wat dekken tegen granaatsplinters. Over dag doet hij niets dan roken, vloeken of... bidden, terwijl hij op de buik ligt en de handen onder de kin om de pijn der ontploffingen te breken. 's Nachts geen kwestie van roken. Als ze met zijn twee in een put zitten heeft ieder zijn plaats aan het uiteinde onder de plank. Ze zitten met de kop tussen de knieën en sakkereken het uit, hun beurt afwachting, terwijl ze raden: "Die moet geland zijn midden de 12^e patroelje"...

Zo vertelde het een Canadese officier tijdens een radio-uitzending en noteerde het R.W. Thompson in zijn boek "The 85 Days", de 85 dagen die nodig waren om na de bevrijding van Antwerpen de Schelde open te maken